ΕΤΟΣ Ι'. Ἐν ΑΘΗΝΑΙΣ τῇ 8 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ 1896 Ἀριθ. 455

Ἐφημερὶς τῶν Κυριῶν

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ

ΣΥΝΤΑΣΣΟΜΕΝΗ ΥΠΟ ΚΥΡΙΩΝ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ
ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ
Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν Δρ. 5
Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν φ.χ. 8

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ
11 Ὁδὸς Μουσῶν 11
Ἀπέναντι Νέας Ἐφημερίδος

Γραφεῖον ἀνοικτὸν καθ' ἑκάστην ἀπὸ 10—12 π. μ.

Πᾶσα παρατήρησις ἐπὶ τῆς ἀποστολῆς τοῦ φύλλου γίνεται δεκτὴ μόνον ἐντὸς ΟΚΤΩ ἡμερῶν.

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ
ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Συνδρομηταὶ ἐγγράφονται εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς
Ἐφημερίδος τῶν Κυριῶν
καὶ παρὰ τοῖς Βιβλιοπωλείοις Βίλμπεργ καὶ «Ἑστίας»

Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ δὲ παρ' ἅπασι τοῖς ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Σώματα πλήρη τοῦ α', β', γ', δ', ε', καὶ ς' ἔτους εὑρίσκονται παρ' ἡμῖν καὶ παρ' ἅπασι τοῖς ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Διὰ τὰ ἀνυπόγραφα ἄρθρα εὐθύνεται ἡ συντάκτις αὐτῶν Κυρία ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Τὰ πεμπόμενα ἡμῖν χειρόγραφα δημοσιευόμενα ἢ μὴ δὲν ἐπιστρέφονται. — Ἀνυπόγραφα καὶ μὴ δηλοῦντα τὴν διαμονὴν τῆς ἀποστελλούσης δὲν εἶναι δεκτά. — Πᾶσα ἀγγελία ἀφορῶσα εἰς τὰς Κυρίας γίνεται δεκτή.

Αἱ μεταβάλλουσαι διεύθυνσιν ὀφείλουσι ν' ἀποστέλλωσι γραμματόσημον 50 λεπτῶν πρὸς ἐκτύπωσιν νέας ταινίας.

Διὰ τὰ ἀνυπόγραφα ἄρθρα εὐθύνεται ἡ συντάκτις αὐτῶν κυρία ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Καθημεριναὶ ἐντυπώσεις. Ἡ α'. Σεπτεμβρίου. — Τὸ ταξεῖδι μου. Ἡ δύναμις τῆς Παρθένου. Ἡ Τῆνος. — Ἡ πρόληψις τῆς βασκανίας (ὑπὸ κ. Μαρίας Γεωργιάδου). — Τὸ παράπονον τῆς Κόρης (ὑπὸ δος Ξανθίππης Καλλοστύπη) — Τὸ Τέϊον (ὑπὸ Φιλοκάλου). — Ὑγιεινὴ τῆς μελλούσης μητρός. — Ποικίλα. Συμβουλαί. Συνταγαί. Ἐπιφυλλίς.

Τὰ γραφεῖα τῆς «Ἐφημερίδος τῶν Κυριῶν» μετηνέχθησαν ἀπὸ 1ης Σεπτεμβρίου εἰς τὴν ἐπὶ τῆς ὁδοῦ «Μουσῶν» ἀριθ. 11 οἰκίαν. ἀπέναντι τῶν γραφείων τῆς «Νέας Ἐφημερίδος».

ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΑΙ ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ

Καλή μου φίλη,

Ἰδοὺ ἡμεῖς καὶ πάλιν μετὰ μηνιαίαν σιωπήν. Ἀλλ' ὑπὸ διαφορετικὰς ὡς πάντοτε συνθήκας καὶ ὅρους. Σύ, ὅλη ὑγεία καὶ εὐτυχία καὶ χαρὰ κατόπιν τῆς θερινῆς ἐξοχικῆς διαμονῆς σου, εἰς ἣν, ὡς μοὶ γράφεις, ἀπήλαυσες ἀνέτως ὅλον τὸ bien être τῆς ζωῆς τῶν ἀγρῶν καὶ τῶν ἀνθέων, ὅλην τὴν ἡδυπαθῆ ἀνάπαυσιν, τὴν ὁποίαν ὁ μυρωμένος ἀὴρ τῶν δασῶν καὶ ἡ μουσικὴ τῶν ὑδάτων προξενεῖ. Ἐγὼ περισσότερον κουρασμένη καὶ ἐξηντλημένη ἀπὸ τὴν ἡμέραν κατὰ τὴν ὁποίαν σοὶ ἔγραφα τὴν τελευταίαν μου, χωρὶς νὰ κατορθώσω, ὡς τόσον ἤλπιζα καὶ ἐπόθουν νὰ διέλθω οὔτε μίαν κἂν ἡμέραν εἰς τὴν ἐξοχήν.

Τὸ χειρότερον δὲ εἶναι ὅτι σήμερον, ἀσθενής, ἀλγοῦσα, μόλις δύναμαι νὰ συνεχίσω τὴν ἀλληλογραφίαν μας, ἐννοοῦσα νὰ τηρήσω ἀμετακλήτως τὴν δοθεῖσάν σοι ὑπόσχεσίν μου

Ἐὰν δ' ἔβλεπες ὑπὸ ποίους ὅρους σοὶ γράφω, βεβαίως θὰ μὲ ἐλυπεῖτο. Εἰς ἓν μικρὸν τραπέζι τὸ ὁποῖον μόλις ἀπηλλάγη ἀπὸ κατακλυσμὸν ὅλον βιβλίων, χαρτιῶν, κονιορτοῦ, τοποθετημένον, ὡς ἔτυχε, ἐμπρὸς εἰς ἕνα σοφᾶν, ἐπὶ τοῦ ὁποίου εἰς σωροὺς ἀνωμάλους εἶναι ἐσπαρμένα περιοδικὰ πάσης γλώσσης καὶ ἐποχῆς, ἐφημερίδες, δέματα γραμμάτων, φάκελλοι ἀνὰ δέσμας, βιβλία ξεφυλλισμένα, ξεσκονίστρες, κάδρα, ἀμμοδοχεῖα, πακέτα φαρμάκων, πόδια συντριβέντων ἐπίπλων, τροχοὶ καρεκλῶν, τέλος τὰ πλέον ἀνόμοια καὶ ἀντίθετα πράγματα, τὰ ὁποῖα ἠδύνατο βέβαια νὰ φέρῃ ἐπὶ τῶν μαλακῶν κόλπων του, ἓν ἔπιπλον ἀναπαυτικόν.

Ἀντικρύ μου αἱ δύο μου βιβλιοθῆκαι, ἡ μία εἰς τὸ μέσον, χαίνουσα, σκελετώδης, νομίζεις, ἄνθρωπος, τὸν ὁποῖον ἐλῃστευσαν καὶ ὁ ὁποῖος γυμνός, ἀτονισμένος μόλις στέκεται εἰς τοὺς πόδας του ἕτοιμος νὰ πέσῃ. Ἡ ἄλλη, ἔχουσα ἐπὶ τέλους μίαν θέσιν ἀλλὰ καὶ αὐτὴ μὲ ὀλίγα βιβλία γερμένα τὸ ἓν ἐπὶ τοῦ ἄλλου, χωρὶς τάξιν, ὡς ἄνθρωποι ταλαντευόμενοι ἀπὸ τρικυμίαν, μὲ τὰ γιαλιά της κατασκονισμένα, μὲ τὴν ἀσχημίαν τῶν ἐσωτερικῶν γυμνῶν σανίδων της Δεξιᾷ δὲ καὶ ἀριστερᾷ καὶ ἐμπρὸς καὶ ὀπίσω καὶ ἐπὶ τῶν παραθύρων καὶ ἐπὶ τῶν καρεκλῶν σωροὶ βιβλίων, τὰ ὁποῖα ὕστερον ἀπὸ τετραετῆ συνεχῆ περιορισμόν, φαίνονται πολὺ εὐχαριστημένα ἀνακτήσαντα κάποιαν σχετικὴν ἐλευθερίαν. Ἔπειτα εἶναι ἡ μόνη περίστασις καθ' ἣν καὶ αὐτὰ ἀποκτοῦν ἰσότητα, μάλιστα δὲ καὶ τὰ ταπεινότερα καὶ ἀσημότερα καταλαμβάνουν ἔστω καὶ δι' ὀλίγον τὴν καλλιτέραν καὶ ὑψηλοτέραν θέσιν. Αἴφνης εἷς χρυσόλετος Σαΐκσπηρ εὑρίσκεται ἐκεῖ εἰς μίαν γωνίαν, κάτω εἰς ἄμεσον ἐπαφὴν μὲ τὸ σκονισμένον ἔδαφος, ἐνῷ ὑψηλὰ ὑπὸ τὰς χρυσᾶς τοῦ ἡλίου ἀκτῖνας καὶ ὡς κορύφωμα πυραμίδος ὅλως, χαρτίνης βέβαια, ἐξαπλοῦται ὑπερηφάνως καὶ νωχελῶς μία φυλλάδα ἀγνοῶ τίνος συγχρόνου ἀγνώστου συγγραφέως.

Παρέκει ἓν σύμπλεγμα θαυμάσιον. Ἡ εἰκὼν τῆς Γεωρ-

γίας Σάνδης, ἡ ὁποία ὄχι μόνον κεφαλὴν ἀνδρικὴν ἔχει, ἀλλὰ καὶ ἀνδρικὸν ἔνδυμα ἔφερε καὶ ἀνδρικώτατα ἐκάπνιζε καὶ πολλὰ πράγματα ἀνδρικώτατα εἶπε καὶ ἔγραψε, τὰ «Εἴδωλα» τοῦ κυρίου Ροΐδου, στηριζόμενα ἐπάνω της καὶ ἐπ' αὐτῶν ἡ εἰκὼν τῆς Maréchal Booth, τῆς ἀρχηγοῦ τοῦ Στρατοῦ τῆς Σωτηρίας, Φαντάσου τί συνάντησις καὶ πόσα πράγματα ἠδύνατό τις νὰ εἴπῃ διὰ τὸ σύμπλεγμα αὐτό. Παρ' αὐτὸ μία γυναικεία καπελλιέρα, φιαλίδια ἀρωμάτων, χρυσᾶ πλαίσια, περιβάλλοντα εἰκόνας ἀρχαίων μνημείων, ἐρυθρὰ βελούδινα πλαίσια, περιβάλλοντα εἰκόνας μεγάλων ἀνδρῶν, τὸ ἓν ἐπὶ τοῦ ἄλλου διακόπτοντα τὴν μονοτονίαν τοῦ χαρτοκόσμου αὐτοῦ.

Τώρα θὰ διατελῇς βέβαια εἰς ἀπορίαν διατί ὅλη αὐτὴ ἡ ἀναστάτωσις, ἀφοῦ οὔτε σεισμὸς συνετάραξε τὴν πόλιν μας, οὔτε εἰς διωγμὸν εὑρισκόμεθα, ἀλλ' οὔτε ἄλλο τι ἀπευκταῖον μᾶς συνέβη.

Αἱ μετοικήσεις

Αἴ! φίλη μου! Ἐὰν μόνον εἴχομεν νὰ παλαίσωμεν εἰς τὸν κόσμον αὐτὸν μὲ τὴν μανίαν τῶν σπανίως ἐξεγειρομένων φυσικῶν στοιχείων, θὰ ἤμεθα ἀληθῶς εὐτυχεῖς. Ἀλλ' ἔχομεν νὰ παλαίσωμεν μὲ τόσας ἄλλας τεχνητὰς ἐξεγέρσεις καὶ ἀναστατώσεις, τὰς ὁποίας μόνοι μας δημιουργοῦμεν Εἰς τὴν κατηγορίαν αὐτῶν εἶναι καὶ ἡ πανοικεὶ τῶν Ἀθηνῶν ἐξέγερσις κατὰ πᾶσαν πρώτην Σεπτεμβρίου. Νομίζεις ὅτι ὅλοι καὶ ὅλαι μας αἰσθανόμεθα τὴν ἀκατανίκητον ἀνάγκην νὰ καταστρέψωμεν δι' ἀρκετὸν καιρὸν τὴν ἡσυχίαν μας, νὰ χάσωμεν τὴν ἀνάπαυσίν μας, νὰ μεταβάλωμεν τὰς συνηθείας μας, νὰ ἀποχωρισθῶμεν ἀπὸ τὰς ἐντυπώσεις καὶ ἀναμνήσεις τῆς καθημερινῆς ζωῆς μας, νὰ ἐγκαταλείψωμεν φίλους ἀποκτηθέντας, νὰ ἀρνηθῶμεν τὸ τεμάχιον τοῦ οὐρανοῦ, τὸ ὁποῖον μᾶς ἐμειδίᾳ κάθε πρωί, ὅταν ἐξυπνοῦμεν, νὰ στερηθῶμεν τὸ ψιθύρισμα τῶν δένδρων, τὰ ὁποῖα μᾶς ἀπέδιδαν τοὺς στόνους τῶν ἀνέμων εἰς μουσικωτάτους ἤχους, νὰ μὴ βλέπωμεν πλέον τὰ τοπία, τὰ ὁποῖα ἐξετείνοντο πρὸ ἡμῶν πάντοτε καὶ στερεοτύπως καὶ τὰ ὁποῖα εἶχον κατορθώσει νὰ ἀποτελοῦν μέρος τῆς ζωῆς μας, νὰ ἀκρωτηριάσωμεν τὰ ἔπιπλά μας, νὰ ἀποτινάξωμεν ἐν μιᾷ λέξει ὁλόκληρον παρελθόν, μὲ τὸ ὁποῖον τόσον συνδέεται ἡ ὕπαρξις καὶ ἡ εὐτυχία μας.

Ἐννοεῖς ὅτι ἐγώ, ἡ ὁποία τόσον προσκολλῶμαι εἰς τὰ πράγματα, τὰ ὁποῖα μὲ εὐχαριστοῦν, ἡ ὁποία ἀπὸ τετραετίας ἤδη ἔζων περισσότερον ὑπὸ τὸν ἀνοικτὸν οὐρανὸν καὶ πρὸ ὡραίων καὶ γραφικῶν τοπίων ἢ ἐντὸς ἀναπαυτικοῦ καὶ εὐμαροῦς ἀσύλου, δὲν θὰ ἀπεφάσιζα νὰ ἐγκαταλείψω τὸ μεγαλοπρεπὲς πανόραμα, τὸ ὁποῖον ἡ φύσις ἐξετύλισσεν ἀνὰ πᾶσαν στιγμὴν πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν μου, ἄνευ εὐτυχοῦς γεγονότος, τὸ ὁποῖον ἐπέφερεν ὅλην αὐτὴν τὴν ἀνεμοζάλην καὶ εἰς τὰ βιβλία μου καὶ εἰς τὰ ἔπιπλά μου καὶ εἰς τὴν κεφαλήν μου καὶ εἰς τὴν ψυχήν μου.

Καὶ τώρα, ὁσάκις θελήσω νὰ ξεκουράσω τὸ βλέμμά μου ἀπὸ τοὺς ἀκαταστάτους σωροὺς τῶν βιβλίων μου καὶ νὰ τὸ στρέψω πρὸς τὰ ἔξω, βλέπω κεραμίδια, παντοῦ κεραμίδια, πολλά, ἄπειρα, κεραμίδια, στέγας ἐπὶ στεγῶν καὶ μελανοστόμους καπνοδόχας ἐπὶ καπνοδοχῶν. Τόσον ὑψηλὰ εὑρίσκομαι, ἀλλὰ καὶ εἰς τὸ μέσον τόσου **συνω**στισμοῦ οἰκιῶν, ὑπὸ τὰς ὁποίας βέβαια ζοῦν καὶ εὐτυχοῦν ἄνθρωποι, χωρὶς ὅμως ἡ εὐτυχία καὶ χαρά των νὰ ἀναρριχᾶται ἕως τὰς στέγας τῶν οἰκιῶν καὶ νὰ ἀντανακλᾷ καὶ εἰς τὰ κουρασμένα βλέμματά μου ὀλίγην εὐχαρίστησιν.

Καὶ τώρα, ἀφοῦ ἐμουρμούρισα καὶ ἀφήρεσα ὀλίγον βάρος ἀπὸ τοῦ στήθους μου καὶ ἐμοιρολόγησα τὰς συνηθείας μου τεσσάρων ἐτῶν καὶ ἐπλήρωσα δι' ἀσθενείας, ἀπὸ τῆς ὁποίας δὲν ἀπηλλάγην ἐντελῶς ἔτι, ὅλας αὐτὰς τὰς οἰκιακὰς στενοχωρίας ἃς ἐπανέλθωμεν εἰς τὸν μῆνα αὐτὸν τῶν διακοπῶν, διὰ τὸν ὁποῖον τόσα εἶχον κάμει ὄνειρα καὶ τὸν ὁποῖον τόσον γυμνὸν χαρᾶς καὶ ἀναψυχῆς ἀπεκάλυψεν ἡ πραγματικότης.

Τὸ ταξείδιόν μου εἰς Τῆνον

Λοιπὸν δὲν μετέβηνεῖς τὸ Τατόϊ, ὡς ἐσκόπουν, ἀλλὰ εἰς τὴν Τῆνον. Ὄχι ἐκεῖ ὅπου ὀργιᾷ τὸ πράσινον καὶ ἡ χλωρὶς κυριαρχεῖ, ἀλλὰ ἐκεῖ ὅπου οἱ λίθοι καὶ τὸ χῶμα καλύπτουν τὰς ἀπείρους ἐκτάσεις καὶ οἱ δκιμονιῶντες ἀνεμοι διοργανόνουν πετροπολέμους φοβερούς. Ὄχι ἐκεῖ ὅπου ὑψοῦται μεγαλοπρεπὴς ἡ ἔπαυλις ἑνὸς θνητοῦ βασιλέως τοῦ Ἑλληνισμοῦ, ἀλλ' ἐκεῖ ὅπου βασιλεύει ἐντὸς χρυσοστολίστου τεμένους ἡ μόνη γυναικεία θεότης τοῦ Χριστιανισμοῦ. Πρὶν ἐπισκεπτώμεθα τοὺς οἴκους τῶν θνητῶν ἀνάκτων ἃς συνειθίζωμεν νὰ ἐπισκεπτώμεθα τὰ ἐνδιαιτήματα τῶν ἀθανάτων. Ἂς ἀρχίζωμεν πάντοτε ἀπὸ τοῦ θεοῦ· εἶναι φίλη μου, ὁ καλλίτερος τρόπος νὰ ἀρχίζωμεν καλά.

Ἰδοὺ διατί τὸ ταξείδι μου εἰς Τῆνον προηγήθη τῆς εἰς Τατόϊον μεταβάσεώς μου. Ἰδοὺ διατί ἀντὶ νὰ ἀνέλθω μέχρι τῶν κλιτύων τῆς λοφοσειρᾶς, ἐν ᾗ ἡ βασιλική μας ἔπαυλις καὶ νὰ χορτάσω τὸ στῆθος καὶ τοὺς πνεύμονάς μου μὲ πευκομυρισμένον ἀέρα καὶ νὰ λησμονήσω τοὺς κόπους μου καὶ νὰ ἀναπαύσω τὸ πνεῦμά μου καὶ νὰ ἐντρυφήσω εἰς τὴν ἀγροτικὴν ζωήν ἐπροτίμησα διὰ πρώτην ἐπὶ ζωῆς μου φορὰν νὰ μεταβῶ εἰς τὸ προσκύνημα τῆς Παρθένου.

Ἀλλὰ τί τὰ θέλεις, φίλη μου. Δύσκολος πάντοτε καὶ ἐπίπονος ὁ δρόμος ὁ ὁδηγῶν πρὸς ἁγίους τόπους Τὸ Αἰγαῖον, νομίζεις ὅτι ἀναστατόνεται ὁλόκληρον τόσον μαίνεται πάντοτε ἡ θάλασσα καὶ συλίζουν ἀγρίως οἱ ἄνεμοι ἐκεῖ, ἐνῷ ὁ οὐρανὸς ἐπάνω ὑψηλὰ ἀτενίζει ἀπαθής, γαλήνιος, ἤρεμος, εἰρωνικὸς σχεδὸν ὅλην αὐτὴν τὴν μανίαν τῶν κυμάτων καὶ τῶν ἀνέμων, ἡ ὁποία δυστυχῶς ἔχει πάντοτε τὸν ἀντίκτυπόν της εἰς τὰς κεφαλὰς καὶ τοὺς στομάχους τῶν δυστυχῶν ταξειδιωτῶν.

Ἐγώ, ἡ ὁποία ἐταξείδευσα δὶς τὸν Ὠκεανὸν καὶ τόσας ἄλλας φορὰς ὅλας σχεδὸν τὰς Εὐρωπαϊκὰς θαλάσσας, δὲν θὰ λησμονήσω ποτὲ τὴν καλοπέρασιν τοῦ ἐννεαώρου αὐτοῦ ταξειδίου Ἔπειτα ὁ λιμὴν τῆς νήσου νομίζεις ὅτι εἶναι ἀπροσπέλαστος καὶ ὅτι εὑρίσκει ἀναξίους τῆς χάριτος τοῦ προσκυνήματος, τοὺς ἁμαρτωλοὺς καὶ τὰς ἁμαρτωλάς, οἱ ὁποῖοι κατ' ἔτος μεταβαίνουν ἐκεῖ. Ὑποβάλλονται λοιπὸν κατὰ τὴν ἀποβίβασιν καὶ ἐπιβίβασιν εἰς μικρὸν καθαρτήριον, τὸ ὁποῖον τοὺς ἐξαγνίζει βεβαίως ἀρκετά, ὥστε μὲ ἐλαφρὰν πλέον τὴν συνείδησιν νὰ ἐπιλαμβάνωνται τῆς ἐκπληρώσεως τῶν θρησκευτικῶν των καθηκόντων.

Καὶ ὅμως μεθ' ὅλα αὐτὰ τὰ δεινοπαθήματα, οἱ πιστοὶ συρρέουν ἀνὰ χιλιάδας ἀπὸ ὅλα τὰ σημεῖα τοῦ κόσμου ὅπου

εἶναι ἐγκατε**σπα**ρμένοι Ἕλληνες. Καὶ αἱ Ἀθῆναι αὐταί, ἡ ἀθρησκοτέρα ἴσως πόλις τοῦ κόσμου, στέλλουν ἐκεῖ δὶς τοῦ ἔτους τὸν φόρον τῶν προσκυνητῶν των εἰς ἀριθμόν, τὸν ὁποῖον οὔτε νὰ φαντασθῶ κἂν ἦτο δυνατόν. Εἶναι ἄρα ἀνάγκη νὰ προσθέσω ὅτι αἱ προσκυνήτριαι εἶναι πάντοτε αἱ περισσότεραι, ὄχι διότι αἱ Ἑλληνίδες εἴμεθα εὐσεβέστεραι τῶν ἀνδρῶν μας, ἀλλὰ διότι ἡ πανήγυρις τελεῖται εἰς τιμὴν τῆς μόνης γυναικείας θεότητος, ἣν ἀναγνωρίζει ὁ Χριστιανισμός.

Σὲ παρακαλῶ νὰ μή με παρεξηγήσῃς, ἐὰν ἀποδίδω τὸν τίτλον τῆς θεότητος εἰς τὴν Παρθένον. Οἱ πρῶτοι χριστιανοὶ δὲν ἠδύναντο βέβαια μὲ τὰς ἰδέας, τὰς ὁποίας εἶχον τότε περὶ γυναικός, νὰ ἀπονείμουν τοιοῦτον τίτλον ὑπεροτάτης τελειότητος καὶ ἁγιότητος εἰς τὴν Θεομήτορα. Ἀλλ' ἡμεῖς σήμερον, αἱ ὁποῖαι ἐννοοῦμεν πολὺ καλὰ ὅτι μήτηρ ἑνὸς θεοῦ δὲν ἠδύνατο νὰ εἶναι μόνον μία κοινὴ θνητή, δυνάμεθα νομίζω, χωρὶς νὰ ἁμαρτάνωμεν, νὰ ἀπονέμωμεν τὸν τιμητικὸν αὐτὸν τίτλον εἰς ἐκείνην, ἧς τὴν κεφαλὴν ἐπιστέφει τὸ ἀκτινωτὸν τῆς θείας ἀγάπης καὶ ἀρετῆς καὶ εἰς τὴν ὁποίαν ὀφείλομεν τὴν σχετικὴν ἀπελευθέρωσίν μας ἀπὸ τῶν προλήψεων τῆς βαρβαρότητος. Νομίζεις ὅτι αὐτὸς ὁ Χριστὸς, ἐὰν ἀπὸ τὰ ἅγνα καὶ ἅγια στήθη τῆς Παρθένου δὲν ἤντλει ὡς ἄνθρωπος τὴν τελειότητα καὶ ἁγιότητα, ἧς ἦτο ἐπιδεκτικὴ ἡ ἀνθρωπίνη φύσις του, θὰ ἀνεκήρυττέ ποτε ἐνώπιον τῆς οἰκουμένης ὅλης, ἥτις ἐπέπρωτο νὰ βαδίσῃ ἐπὶ τὰ ἴχνη του, τὴν ἰσότητα τοῦ φύλου μας πρὸς τὸ ἀνδρικὸν καὶ ἐνώπιον θεοῦ καὶ ἐνώπιον ἀνθρώπων;

Ἔπειτα σὲ ἐρωτῶ καὶ ἐὰν ἄλλοι δὲν τῆς ἀπέδωκαν μέχρι σήμερον τὸν τίτλον τοῦτον καὶ ἐὰν ἡ ἐκκλησία μας ἐφάνη τόσον ἐπιφυλακτικὴ εἰς τὸ ζήτημα αὐτό, εἰξεύρεις σὺ ἑορτὴν αὐτοῦ Δημιουργοῦ τοῦ Παντός, αὐτοῦ τοῦ Χριστοῦ, τοῦ προσενεγκόντος τὸ αἷμά του ἐπὶ τοῦ σταυροῦ, εἰξεύρεις, λέγω ἑορτήν. πανήγυριν συγκεντροῦσαν τόσον κόσμον, ἐξεγείρουσαν τοιαῦτα αἰσθήματα, ἐμπνέουσαν τόσην πίστιν, γεννῶσαν τόσας ἐλπίδας, θίγουσαν τόσον καιρίως τὴν καρδίαν καὶ τὴν ψυχὴν καὶ τὴν διάνοιαν τόσων ἀνθρώπων, ὅσην ἡ τῆς Θεοτόκου;

Τί λοιπὸν ἐὰν *Τὴν* λατρεύουν καὶ Τὴν προσκυνοῦν περισσότερον καὶ ἀπὸ τὸν Θεόν, ἐὰν πιστεύουν εἰς τὴν δύναμίν Της ὅσον καὶ εἰς τὴν θείαν καὶ Τῇ ἀρνοῦνται μόνον τὸν τίτλον; Διατί τάχα εἰς τὰ θρησκευτικὰ αὐτὰ ζητήματα νὰ ὑποκρινώμεθα, νὰ μὴ εἴμεθα εἰλικρινεῖς, νὰ μὴ ὁμολογοῦμεν τὰς σκέψεις μας, νὰ μὴ ἀριέμεθα εἰς τὰ αἰσθήματά μας ὅταν αὐτὰ εἶναι εὐγενῆ, εἰλικρινῆ σύμφωνα πρὸς τὰ δικνοήματά μας πρὸς τὰς καθημερινὰς πράξεις μας;

Εὑρισκόμεθα εἰς κίνδυνον, πονοῦμεν, φοβούμεθα, ἡ γῆ σείεται, ἡ θάλασσα μαίνεται, οἱ κεραυνοὶ ἀπειλοῦν τὴν γῆν; Παναγία μου! Ἰδοὺ ἡ πρώτη λέξις, ἥτις ἀνέρχεται εἰς τὸ στόμα μας, ὅλων μικρῶν καὶ μεγάλων, γυναικῶν καὶ ἀνδρῶν, πιστῶν καὶ ἀπίστων. Καὶ αὐτοὶ οἱ Τοῦρκοι καὶ αὐτοὶ οἱ Ἑβραῖοι αὐτὴν ἐπικαλοῦνται, εἰς τὸ ἔλεός της προστρέχουν, πρὸ τῆς εἰκόνος της γονυπετοῦν, εἰς αὐτὴν ἀναθέτουν τὰς ἐλπίδας των, εἰς αὐτὴν ἀφιεροῦν τὰ πολύτιμα ἀναθήματά των καὶ λάτρεις αὐτοὶ ξένων προφητῶν, οὓς τιμοῦν ὡς ἰσοθέους, πρὸς τὴν γυναῖκα τὴν γλυκεῖαν, πρὸς τὴν Παρθένον τὴν σεμνήν, πρὸς τὴν δειλήν, τὴν ξένην, τὴν ἀγνώστου θρησκείας δύναμιν τείνουν ἱκέτιδας χεῖρας, ὅλοι οἱ ἀλγοῦντες τὴν ψυχὴν καὶ τὸ σῶμα, ὅλοι οἱ ἀπέλπιδες, ὅλοι οἱ δυστυχεῖς.

Μεγάλη, φίλη μου, ἡ δύναμις τῆς ἀρετῆς, ἀλλὰ καὶ μέγα τὸ γόητρον τῆς γυναικός, ὅταν ἀκριβῶς ἐπὶ τῶν θεμελίων τῆς ἀγάπης, τῆς ἀληθείας καὶ τῆς αὐταπαρνήσεως στηρίζει αὕτη τὸν θρόνον της. Καὶ οἱ πλέον ἄπιστοι καὶ οἱ πλέον ἀνεξίθρησκοι, οἱ ἐπὶ τοῦ ἠθικοῦ νόμου μόνον στηρίζοντες τὰς ἀρχὰς καὶ πεποιθήσεις των, δὲν ἀποποιοῦνται τὴν λατρείαν των εἰς τὴν Παρθένον, δὲν τῇ ἀρνοῦνται τὸν φόρον τοῦ σεβασμοῦ των καὶ τῆς ἀγάπης των.

Δι' ἡμᾶς τὰς γυναῖκας εἶναι ἡ γενικὴ προστάτις καὶ ἀντιλήπτρια, εἶναι ἡ ὑπερτάτη ἀνακούφισις καὶ παρηγορία.

Ὑπὸ τὴν διττὴν αὐτῆς ὑπόστασιν ὡς παρθένου καὶ ὡς μητρὸς ἐξαγιάζει τὴν παρθενικὴν ἁγνότητα, ἀλλὰ καὶ ἐξαίρει τὴν μεγίστην τῆς γυναικὸς ὡς μητρὸς ἐπὶ τῆς ἀνθρωπότητος ἐπιρροήν.

Ἐὰν ὁ Θεὸς εἰς τὰς τρυφερὰς χεῖράς της ἀνέθηκε νὰ ὁδηγήσῃ τὰ πρῶτα τοῦ Θεανθρώπου βήματα, ἐὰν εἰς τὰ ἁγνὰ στήθη της ἐνεστάλαξε τὴν πρώτην τροφήν, δι' ἧς ἐγαλουχήθη καὶ ἐτράφη τὸ θνητὸν σῶμα τοῦ Υἱοῦ του, ἐὰν εἰς τὴν διάνοιάν της ἐνεπιστεύθη τὸ τόσον ἀκροσφαλὲς ἔργον τῆς πρώτης τοῦ Σωτῆρος παιδαγωγήσεως, τί ἄλλο ἠθέλησε διὰ τούτου νὰ πιστοποιήσῃ ἢ τὴν ὑπερτάτην μορφωτικὴν δύναμιν τῆς γυναικός, ἐν ταύτῳ δὲ καὶ τὴν μεγάλην καὶ ἄπειρον ἐμπιστοσύνην, ἣν εἶχε πρὸς τὴν τέως δούλην καὶ παρὰ τοῦ ἀνδρὸς τόσον κατα**φρ**ονημένην;

Ὦ! φίλη μου! Πόσον σοφὴ καὶ μεγάλη ἐν ταύτῳ ὑπῆρξεν ἡ ἰδέα τῆς διὰ τῆς γυναικὸς ἀναγεννήσεως τῆς ἀνθρωπότητος. Πόσα δεσμὰ δὲν διέρρηξε καὶ πόσα κακὰ κοινωνικὰ δὲν προέλαβεν αὕτη. Μὲ ποίους χρυσοῦς δεσμοὺς δὲν συνέσφιγξε τὴν οἰκογένειαν καὶ πόσας τρυφερὰς παιδικὰς καρδίας δὲν ἔσωσεν ἀπὸ τοῦ κακοῦ. Ἐὰν τοῦτο καὶ μόνον τὸ καλὸν κατώρθωσεν ἡ χριστιανικὴ θρησκεία, ἃς εἶναι εὐλογημένη. Διότι ἐν τῇ ἀναγεννήσει, ἐν τῇ ἐξυψώσει τῆς γυναικὸς ἔγκειται αὐτὴ ἡ κοινωνικὴ ἀναμόρφωσις, ἔγκειται αὐτὴ ἡ ἀνθρωπίνη εὐτυχία.

Ἡ Τῆνος

Μὴ ἐκπλήττεσαι ἐὰν μὲ ἀκούῃς τόσον ἐνθουσιῶσαν διὰ τὴν Παρθένον, μὴ ἐκλάβῃς δὲ τὸν ἐνθουσιασμόν μου αὐτὸν ὡς ἀπόρροιαν τῆς τελευταίας εἰς Τῆνον ἐπισκέψεώς μου

Ἡμεῖς οἱ νεώτεροι Ἕλληνες εἴμεθα δυστυχῶς ὁ μόνος λαός, ὅστις οὔτε τὸ θρησκευτικὸν αἴσθημα εἰξεύρομεν νὰ καλλιεργήσωμεν ὡς Ἔθνος, οὔτε τὴν πίστιν τοῦ ὄχλου νὰ μεταχειρισθῶμεν διὰ τὴν βελτίωσιν καὶ ἠθικοποίησίν του, ἀλλ' οὔτε τὴν θρησκείαν νὰ τάξωμεν παράγοντα πολύτιμον τῆς Ἐθνικῆς ἡμῶν ἀποκαταστάσεως.

Αἱ θρησκευτικαὶ ἀρεταὶ καὶ πανηγύρεις, αἱ ὁποῖαι συνέσφιγγον καὶ συνεκράτουν τοὺς δεσμοὺς τῆς ἑνώσεως καὶ ἀδελφοποιήσεως παρὰ τοῖς ἀρχαίοις· αἱ ὁποῖαι ἐνίσχυον τὸ ἐθνικὸν φρόνημα·, αἱ ὁποῖαι παρὰ τὴν ἰδέαν τῆς θρησκείας ἐξήγειρον τόσον τὸ αἴσθημα τῆς πρὸς τὴν πατρίδα ἀγάπης, ἔμειναν δι' ἡμᾶς νεκρὸν γράμμα, ἄγονον παράδειγμα, τὸ ὁποῖον ἀμφιβάλλω πολύ, ἐὰν καὶ ἡ Ἐκκλησία καὶ ἡ πολιτεία ἐμελέτησέ ποτε ἐπισταμένως.

Καὶ τὸ ἀμφιβάλλω, φίλη μου, διότι τότε ἡ Τῆνος ὤφειλε νὰ εἶναι οἱ Δελφοὶ ἢ ἡ Ὀλυμπία τῆς ἀρχαιότητος. Οἱ θησαυροὶ τῆς νήσου ὤφειλον νὰ εἶναι ἐφάμιλλοι ἐκείνων καὶ ὁ πλοῦτος δὲ καὶ ὁ καλλωπισμὸς καὶ τῶν ἐν αὐτῇ ναῶν καὶ τοῦ τόπου ἐν γένει νὰ εἶναι ὑπέρτερος καὶ αὐτῆς τῆς πρωτευούσης.

Μὴ μὲ ἐκλάβῃς φανατισμένην, διότι σοὶ ἐπαναλαμβάνω οὐδέποτε ὡς πρὸς τὸ θρησκευτικὸν ζήτημα ὑπῆρξα ψυχροτέρα τῆς στιγμῆς αὐτῆς. Ἀλλ' ἐὰν ἐγώ, ἡ ὁποία λατρεύω τὰς Ἀθήνας καὶ καμαρόνω τοὺς καλλωπισμούς των μεθ' ὅσης ὑπερηφανείας καὶ χαρᾶς καμαρόνουν τοὺς πολυτίμους λίθους των αἱ πλούσιαι γυναῖκες τοῦ κόσμου, ἐὰν ηὐχόμην καὶ ἐπόθουν νὰ ἴδω τὴν Τῆνον περικαλλεστέραν καὶ αὐτῶν τῶν Ἀθηνῶν ἀκόμη, τοῦτο βεβαίως προκύπτει ἀπὸ αἴσθημα πολὺ γενικώτερον, πολὺ πατριωτικώτερον.

Ἡ Τῆνος εἶναι τὸ προσκύνημα ὄχι μόνον τῆς θρησκείας, ἀλλὰ καὶ τῆς πατρίδος διὰ τοὺς ὑποδούλους Ἕλληνας, διὰ τοὺς ξενητευμένους, δι' ἐκείνους οἱ ὁποῖοι ἔχουν ἴσως λησμονήσει καὶ αὐτὴν τὴν ἑλληνικὴν καταγωγήν των. Τὸ εἰς τὰς καρδίας των φύσει ὑπολανθάνον αἴσθημα τοῦ πατριωτισμοῦ, πόσον γλυκὰ θὰ ἐξηγείρετο, πόσον τρυφερὰ θὰ ἀφυπνίζετο, ὁπόσους παλμοὺς στοργῆς καὶ λατρείας θὰ προκαλέι, ἐὰν ἡ πόλις τῆς Θεοτόκου ἀνταπεκρίνετο πρὸς τὴν ἁγίαν πόλιν τῶν Καθολικῶν, ἥτις ἀδελφόνει ὅλους τοὺς Δυτικοὺς λαοὺς τῆς γῆς καὶ ἥτις ἐπὶ σειρὰν αἰώνων διηύθυνεν ὄχι μόνον τὴν πολιτικὴν τοῦ ἰδίου Ἔθνους, ἀλλὰ τὴν Εὐρωπαϊκὴν πολιτικὴν ὁλόκληρον.

Ἰδοὺ διατὶ ἡ ψυχή μου κατεπικράνθη, εὐθὺς ὡς ἀπεβιβάσθην εἰς Τῆνον, τῆς ὁποίας ἡ θέα παν ἄλλο ἢ τὸν θρησκευτικὸν ἐνθουσιασμὸν δύναται νὰ ἐξεγείρῃ.

Μικρὰ συνήθης ἐπαρχιακὴ πόλις, μὲ δρόμους ἀκανονίστους, μὲ ἀρχιτεκτονικὴν τῶν μικρῶν ἀρχαιοτάτων Ἰταλικῶν πόλεων, μὲ τὰ δαιδαλώδη viccolo τῆς Νεαπόλεως καὶ τῆς Βενετίας, χαλικοστρωμένη, ἀναρριχωμένη μὲ τοὺς ἀσβεστοχρίστους κατὰ τὸ πλεῖστον οἰκίσκους της εἰς τὸ ἀνώμαλον καὶ ἀνωφερὲς ἔδαφος της, μὲ μίαν κεντρικὴν ἀρτηριακὴν ὁδόν, κάπως εὐρυτέραν φέρουσαν πρὸς τὸν ναὸν τῆς Παναγίας, μὲ μίαν μικρὸν χαλικοστρωμένην πλατεῖαν ἐπὶ τῆς προκυμαίας, καὶ ἰδοὺ ἡ Τῆνος. Οὔτε περισσότερον, οὔτε ὀλιγώτερον.

Ἐξέρχεσαι τὴν ἡμέραν τῆς πανηγύρεως. Περιμένεις φυσικὰ νὰ ἴδῃς τὴν πόλιν σημαιοστόλιστον, δαφνόστρωτον, τὰ καταστήματα καὶ τὴν ἀγορὰν κλειστήν, τοὺς ἐντοπίους περιβεβλημένους τὰ ἑορτινά των καὶ ποιοῦντας τὰς τιμὰς τοῦ τόπου των. Τίποτε ἀπὸ ὅλα αὐτά. Ἡ πόλις φέρει τὴν καθημερινήν της ὄψιν.

Οἱ μικρέμποροι τῶν ὁδῶν καὶ ἰδίᾳ τῆς ὁδοῦ τῆς Παναγίας ἀπὸ τοῦ κρεοπώλου μέχρι τοῦ εἰκονοπώλου διαλαλοῦν θορυβωδῶς τὰ ἐμπορεύματά των, ἐνῷ οἱ προσκυνηταὶ ἀνὰ χιλιάδας συνωθούμενοι διευθύνονται πρὸς τὸν ναόν. Θὰ ἐπίστευέ τις ὅτι ἡ ἑορτὴ εἶναι μόνον διὰ τοὺς ξένους καὶ ὄχι διὰ τοὺς ἐντοπίους. Διὰ τοὺς ἐντοπίους εἶναι μόνον ἐμπορικὴ πανήγυρις. Ὅλα τὰ προϊόντα τοῦ τόπου καὶ τῶν πέριξ χωρίων, ὅλαι αἱ μικροβιομηχανίαι, γυναικεῖαι καὶ ἀνδρικαί, ὅλα τὰ δυσκόλως κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ ἔτους ἐκποιούμενα ἐμπορεύματα, ἐκτίθενται, διαλαλοῦνται ἐκεῖ κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς μεγάλης ἑορτῆς, κατὰ τὴν ἡμέραν τῶν θαυμάτων.

Καὶ ἐνῷ ψάλλεται ἡ λειτουργία, καὶ ἐνῷ πλέκεται ὑπὸ τῶν ἀνθρώπων τῆς ἐκκλησίας τὸ ἐγκώμιον τῆς Θεομήτορος καὶ ἐνῷ οἱ παντοειδεῖς πάσχοντες ἐπικαλοῦνται τὴν βοήθειαν τῆς Παρθένου, γονυκλιτεῖς, μὲ συντετριμμένην καρδίαν, μὲ ἀληθῆ πίστιν καὶ μετάνοιαν καὶ οἱ κώδωνες σημαίνουν, τὴν δόξαν καὶ τὸν θρίαμβον τῆς θαυματουργοῦ, αἱ φωναὶ τῶν πολιτῶν ἐπισκιάζουν ὅλην αὐτὴν τὴν θρησκευτικὴν κατάνυξιν καὶ μεταβάλλουν ἀνεπαισθήτως τὴν μεγάλην αὐτὴν ἑορτὴν τῆς θρησκείας εἰς μεγάλην τοῦ ἐμπορίου καὶ τῆς συναλλαγῆς πανήγυριν.

Τώρα εἰς ὅλην αὐτὴν τὴν ἀταξίαν δὲν πταίουν κατὰ πρῶτον λόγον οἱ Τήνιοι, οὔτε οἱ τὰ τῆς ἑορτῆς διευθύνοντες, οὔτε ὁ λαός. Λαὸς πτωχὸς ὡς ὁ τῆς Τήνου ἔχει βεβαίως ἀνάγκην νὰ ἐμπορευθῇ καὶ νὰ πωλήσῃ διὰ νὰ ζήσῃ. Καὶ ἡ συγκέντρωσις τοῦ κόσμου ἀποτελεῖ βεβαίως σπανίαν εὐκαιρίαν διὰ τὴν ἀναζωογόνησιν τῆς ἐμπορικῆς κινήσεως. Οὐδὲν δὲ δικαίωμα ἔχουν ἀναντιρρήτως οἱ ἐπίτροποι τοῦ ναοῦ, ἀλλ' οὔτε τοῖς ἐπιτρέπεται βεβαίως νὰ κανονίσουν αὐτοὶ κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς ἑορτῆς τὴν κίνησιν τῆς ἀγορᾶς.

Τοιαύτας θρησκευτικὰς καὶ ἐθνικὰς ἐν ταὐτῷ ἑορτὰς κανονίζει ἡ Ἐκκλησία τοῦ Ἔθνους μετὰ τῆς Πολιτείας. Ἐὰν ἡ Ἐκκλησία—καὶ ἐννοοῦμεν τὴν ἱερὰν Σύνοδον—ἀπὸ κοινοῦ μετὰ τῆς πολιτείας ἐξέδιδον ἓν πρόγραμμα τῆς ἑορτῆς διοργανοῦσαι παρὰ τὴν θρησκευτικὴν καὶ τὴν ἐμπορικὴν πανήγυριν κατὰ τὰς μεταμεσημβρινὰς ὅμως τῆς ἡμέρας ὥρας, ἐὰν ἑκάστη ἐξ αὐτῶν ἰδιαιτέρως ἐμερίμνα ὀλίγον λογικώτερα περὶ τῆς μεγαλοπρεποῦς καὶ ἐπισήμου διεξαγωγῆς τῆς ἑορτῆς καὶ τὸ θρησκευτικὸν αἴσθημα δὲν θὰ προσεβάλλετο οὕτω καὶ ὁ ἑορτάζων ναὸς θὰ περιεβάλλετο μὲ διαφορετικὸν ἐντελῶς γόητρον καὶ ὁ ἐμπορευόμενος κόσμος θὰ ἐκέρδιζε πολὺ περισσότερα.

Φοβοῦμαι, φίλη μου, ὅτι ἡ ἐπιστολή μου αὐτὴ θὰ εἶναι πολὺ μακροτέρα παρὰ ὅσον πρέπει καὶ δι' αὐτὸ ἀναβάλλω διὰ τὴν προσεχῆ μου τὴν συνέχισιν τῶν ἐκ Τήνου ἐντυπώσεών μου.

Η ΠΡΟΛΗΨΙΣ ΤΗΣ ΒΑΣΚΑΝΙΑΣ ΑΝΑ ΤΟΥΣ ΔΙΑΦΟΡΟΥΣ ΛΑΟΥΣ

Ὁ ὄχλος, πολὺ πρὸ τῶν ἰατρῶν, ἔκαμε τὴν παρατήρησιν ὅτι ἄτομά τινα ἔχουσιν ὑπνωτιστικὸν τὸν ὀφθαλμόν. Παρατηροῦντά τινα, ταράσσουν αὐτόν, στενοχωροῦν καὶ ἐξασκοῦσιν ἐπ' αὐτοῦ παράδοξον καὶ ἰδιάζουσαν γοητείαν.

Τὴν βασκανίαν ἰδιαιτέρως παραδέχονται ἐν Νεαπόλει τῆς Ἰταλίας, ἀλλὰ καὶ αὐτοὶ οἱ ἄγριοι φοβοῦνται αὐτήν. Οἱ Ἰνδοὶ τῆς Ἀμερικῆς τὴν ὀνομάζουσιν σαχαπτέν, ἤτοι δυστυχίαν. Κατὰ τὴν φυλὴν Λακοτιὲν αἱ ἐκ τοῦ ὀφθαλμοῦ ἐξερχόμεναι ἀκτῖνες φέρουσι τὸν θάνατον, ὡς φρονοῦσι καὶ φοβοῦνται ἐπίσης οἱ Νεο-Καληδόνιοι, καὶ αὐτοὶ οἱ Αὐστραλοί.

Κατὰ τῆς βασκανίας μεταχειρίζονται τὰ περίαπτα (φυλακτά), τῶν ὁποίων ἔκαμνον χρῆσιν καὶ οἱ ἀρχαῖοι Ρωμαῖοι καὶ νῦν ἔτι οἱ Τοῦρκοι, οἱ Ἑβραῖοι τοῦ Μαρόκου, οἱ Κύπριοι, οἱ χωρικοὶ τῆς Ἑλλάδος, οἱ Χαρρὰς τῆς Ἀφρικῆς,

προφυλαττόμενοι μάλιστα ἀπὸ τῆς βασκανίας καὶ δι' ἀφεψήματος φυτοῦ τινος. Εἰς τί λοιπὸν συνίσταται ἡ βασκανία αὕτη; Ἐνταῦθα ποικίλλουν αἱ γνῶμαι καὶ αἱ περιγραφαί.

Μεταξὺ τῶν συγχρόνων μόνον οἱ νότιοι Ἰταλοί, δι' οὓς ἡ βασκανία (jettatura) εἶναι δόγμα πλέον, ἔδωκαν ἡμῖν τοῦ ἀκουσίου καὶ ἀσυναισθήτου γόητος περιγραφὴν σχεδὸν πλήρη. Ἐν γένει εἶναι ἰσχνός μὲ πρόσωπον κοῖλον, μὲ χροιὰν ὠχράν, μὲ χονδροὺς καὶ ὀγκώδεις ὀφθαλμούς, ὁμοιάζοντας κατά τι τῶν τοῦ βατράχου, οὓς συνήθως καλύπτουν δι' ὀμματοκλίων, μὲ ρῖνα χονδρήν, διαπεραστικὸν δὲ καὶ ἀέτειον τὸ βλέμμα. Ἐν Νεαπόλει τῆς Ἰταλίας πρεσβεύουσι μάλιστα ὅτι τοσούτῳ μᾶλλον καθίσταται ὁ βασκάνων ἐπίφοβος, ἐφόσον καλύπτῃ τοὺς ὀφθαλμούς του δι' ὑάλων πρασίνων. Ἐν Σικελίᾳ ἡ εἰκὼν αὕτη ὑφίσταται μετατροπάς τινας. Φρονοῦν ὅτι τὸ χρῶμα παντὸς γόητος εἶναι πρασινωπόν, οἱ ὀφθαλμοὶ μικροί, ἡ ρὶς μακρὰ καὶ καμπύλη καὶ ὁ λαιμὸς μακρός.

Παρ' ἡμῖν θεωροῦσιν ὡς ἐπικινδυνωδεστάτους τοὺς ἀνθρώπους μὲ κοίλους ὀφθαλμούς, σκιαζομένους ὑπὸ ἐξεχουσῶν πολὺ ὀφρύων, τοὺς ἰδιαζόντως ἀκαθάρτους ἀνθρώπους, τοὺς παπεινῆς καὶ βωβῆς φυσιογνωμίας, τοὺς στραβίζοντας (ἀλλοιθόρους), τοὺς ἔχοντας ὀφθαλμοὺς χρώματος θαλασσοπρασίνου, μὲ ζοφερὰς λάμψεις, καὶ ἀπαισίας ἐκφράσεως.

Ἐν Γερμανίᾳ, οἱ ἄνθρωποι μὲ σκιεροὺς καὶ διαπεραστικοὺς ὀφθαλμούς, κοίλους καὶ ἐρυθρούς, εἶναι γόητες. Ὁ Γκὼλ ἐν τῷ ἔργῳ του «Select cases of conscience» πολεμεῖ τὴν γνώμην ἐκείνων, οἵτινες ἐν Ἀγγλίᾳ ἐκλαμβάνουσιν ὡς γόητα, τὸν ἔχοντα τὸ παλαιὸν εἰδωλολατρικὸν σημεῖον, τοὺς μεγάλους ὀφθαλμούς. Ἐν Ἱσπανίᾳ ὡς γόητες θεωροῦνται οἱ ἔχοντες ὀφθαλμοὺς ἀσθενικούς, ἀμφιβόλου καὶ ποικίλλοντος χώματος καὶ ἐκείνους τῶν ὁποίων αἱ κόραι τῶν ὀφθαλμῶν εἶναι διαφόρου χρώματος καὶ μεγέθους.

Οἱ Σλαῦοι λαοὶ δυσπιστοῦσι πρὸς τοὺς βλαβεῖς ὀφθαλμούς, τοὺς πολὺ ἐξέχοντας καὶ ἔχοντας ζοφερὸν τὸ βλέμμα. Ἐν Ρωσσίᾳ θεωροῦνται κακοποιοὶ οἱ μαῦροι ὀφθαλμοί. Οἱ Τοῦρκοι καὶ οἱ Σύριοι φοβοῦνται τοὺς ὀφθαλμούς, τῶν ὁποίων τὸ κρυσταλλῶδες ὑγρὸν εἶναι κυανοῦ ἀνοικτοῦ χρώματος ἢ φαιοῦ.

Οἱ Κιοκάσιοι θεωροῦσιν ἐπίσης ὡς κακοποιοὺς ὀφθαλμοὺς τοὺς ἔχοντας ἴλιόν τι σχῆμα καὶ γρῶμα μὴ κοινὸν πρὸς τὸ τῶν ἄλλων ἀνθρώπων, ὅπερ εἶναι ἔνδειξις τάσεως πρὸς γοητείαν.

Ἐν Μαζωνίᾳ ἐὰν παρατηρηθῇ τις ὑπὸ ἀνθρώπου ἔγοντος πάσχοντας τοὺς ὀφθαλμούς, μαγεύεται. Εἰς τὰς νήσους Χαβαΐ προμηνύεται δυστυχία εἰς τὸν ἄνθρωπον, ὅστις συναντήσῃ ἄλλον μὲ πάσχοντας καὶ φλογισμένους ὀφθαλμούς.

Εἰς τὸ Γερρὺ ἐν Γαλλίᾳ διακρίνονται τὰ ἄτομα, τὰ ἔχοντα τὴν ἀπαισίαν αὐτὴν ἰδιότητα τοῦ γοητεύειν καὶ βασκάνειν, ἐκ τῶν παραδόξων καὶ ζοφερῶν ἠθῶν των. Ἐπιζητοῦσιν ἀδιακόπως τὴν μόνωσιν καὶ ὅσον ὁμιλῶσι καὶ χειρονομῶσιν, ὅταν εὑρίσκωνται μόνα, ἐπὶ τοσοῦτον δείκνυνται σιωπηλὰ καὶ ἤρεμα, ὅταν εὑρίσκωνται μετ' ἄλλων ἀνθρώπων. Ἔχουσι τὸ βλέμμα διαπεραστικὸν καὶ ὀξὺ ὡς κοπτερὴν μάχαιραν, ἀλλ' ὡς νὰ ἠθέλησεν ἡ φύσις νὰ ἐλαττώσῃ τὸ ὑπερβαλλόντως κακοποιὸν τοῦ ὀφθαλμοῦ των, τὰ ἔκαμεν ὥστε νὰ ἀντιμετωπίζωσι τοὺς ἀνθρώπους διὰ λάμψεων μόνον, ὡς λέγουσιν οἱ χωρικοί, καθόσον τὸ βλέμμα των διεισδύει εἰς τὰ μυχιαίτατα τῆς ψυχῆς.

Ἐν Ἰταλίᾳ καὶ ἐν Συρίᾳ, οἱ στραβίζοντες εἶναι γόητες. Παρὰ τοῖς Ἄγγλοις Γυψίοις φέρουσι δυστυχίαν. Μὴ προσηλώσῃς τὸ βλέμμα ἐπὶ στραβίζοντος, λέγουσιν οἱ Τοῦρκοι, θὰ σὲ βασκάνῃ.

Ἐν Τρανσυλβανίᾳ, ἐν Σαξονίᾳ, ἐν Κορινθίᾳ, ἐν Οὐγγαρίᾳ, ἡ δύναμις τοῦ βασκάνειν ἀποδίδεται ἰδίως εἰς τὰ ἄτομα, τῶν ὁποίων αἱ ὀφρῦς ἑνοῦνται εἰς τὴν ρίζαν τῆς ρινός. Ἐν Ἰρλανδίᾳ δὲ εἰς τοὺς ἔχοντας μελανὰς καὶ προεξεχούσας ὀφρῦς.

Τέλος, ἀναγνωρίζεται ὁ γόης ἐκ τοῦ πυρροῦ χρώματος τῆς κεφαλῆς ἢ τοῦ γενείου αὐτοῦ. Οἱ πυρρότριχες εἶχον πάντοτε κακὴν φήμην. Ἐν τῇ ἀρχαίᾳ Αἰγύπτῳ, ἐξαιρέσει τῶν ξένων, συνήντων ὀλίγους πυρρότριχας ἐγχωρίους, ἀλλὰ τοὺς ὕβριζον, καὶ ἐκακοποίουν. Κατὰ τὰς θερμὰς δὲ ἡμέρας ἐθυσίαζον πυρρότριχας ἐπὶ τοῦ τάφου τοῦ θεοῦ Ὀσίριδος. Ἀντιπάθειαν ἐνέπνεον ἐπίσης οἱ πυρρότριχες ἐν Κίνᾳ, εἰς τὰς νήσους τῆς Μεσογείου καὶ εἰς Σκωτίαν καὶ ὕποπτοι εἶνε εἰσέτι παρὰ τοῖς Τούρκοις. Οἱ δὲ Χριστιανοὶ ἀναπαριστῶσι τὸν Ἰούδαν τὸν Ἰσκαριώτην μετὰ πυρρᾶς γενειάδος. «Μὴ τοποθετῆσαι ποτὲ μεταξὺ βρέχων καὶ πυρροῦ ἀνθρώπου». «Μὴ ἀφίνῃς ποτὲ τὸ βλέμμα πυρροῦ ἀνθρώπου νὰ προσηλωθῇ ἐπὶ σοῦ» εἶναι ἐν Ἰρλανδίᾳ δύο παροιμίαι συνεθεστάτης χρήσεως. «Πυρρὸν γένειον, ὕψος διαβόλου», λέγουσιν ἐν Γερμανίᾳ, ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ Ἀργκώ.

Γνωστὸν καὶ τὸ δίστιχον:

Κόκκινα γένεια μάτια γαλανά,
δοχεῖον τοῦ Διαβόλου, ψυχὴ τοῦ Σατανᾶ.

Παρὰ τοῖς Βάσκοις ἐν Ἱσπανίᾳ ἀποφεύγουν τοὺς ἀνθρώπους, τοὺς ἔχοντας πυρὸν γένειον.

Ὁ τύπος, δὲ ὃν φοβοῦνται πλειότερον, εἶναι ὁ δικφέρων κατά τι τῶν λοιπῶν ἀνθρώπων, καθόσον ἡ παραδοξότης του ἐκπλήττει καὶ παρέχει φόβους.

(Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ) **Μαρία Γεωργιάδου**

ΤΟ ΠΑΡΑΠΟΝΟ ΤΗΣ ΚΟΡΗΣ

Στ' ἀστέρι ποῦ γλυκὰ φωτοβολεῖ,
στὸν οὐρανὸ περιλαμπρο τὸ βράδυ,
μὲ τὴ λευκὴ αἰθέρια του στολή,
σὰν φωτερὸ ἀτίμητο πετράδι.

Στ' ἀστέρι ποῦ γλυκὰ φωτιβολεῖ
συχνὰ τὰ μάτια στρέφει δακρυσμένα
καὶ μὲ πικρὸ παράπονο μιλεῖ·
«Τὰ ὄνειρά μου βλέπω ἕνα ἕνα...

Νὰ φεύγουν σὰν τρεχούμενο νερό,
σὰν φύλλα ποῦ ὁ ἄνεμος τὰ παίρνει,
Νὰ σβύνωντ' ἡ ἐλπίδες μου θωρῶ
σὰν ἄνθος ποῦ χλωμὸ στὸν κλῶνο γέρνει.

Γιὰ πές μου, σὺ ἀστέρι φωτεινό,
ποῦ ξέννοιαστο τὴ λάμψι σου σκορπίζεις
ἐκεῖ ψηλὰ ποῦ ζῆς στὸν οὐρανὸ
κι' ὁλόκληρον τὸν κόσμον ἀντικρύζεις.

Γιὰ πές μου ἡ ματιά σου ἡ χρυσῆ
ποῦ λὲς πῶς μὲ κυττάζει δακρυσμένη,
σὰν νὰ πονῆς ἀστέρι μου καὶ σὺ
ποῦ με θωρεῖς χλωμὴ καὶ λυπημένη.

Γιὰ πές μου ἡ ματιά σου ἡ χρυσῆ
εἶδ' ἀπὸ μέν.α πολὺ βασανισμένη.
Δὲν εἶνε κρῖμα, πές μου, πὲς καὶ σὺ
ὁ πόνος τὴν καρδιά μου νὰ μαραίνῃ;

Ἀκόμη δὲν ἐγνώρισα καλὰ
τὸν κόσμο κι' ἔγω τόσα περασμένα...
ἄχ! πάρεμε μαζῆ σου 'κεῖ ψηλά,
νὰ ἰδῶ πονοῦνε κι' ἄλλοι σὰν κι' ἐμένα;»

Εἶπε μὲ λύπη ἡ κόρη μυστικὴ
κι' ἔγυρε χάμου τῶμορφο κεφάλι,
καὶ τότε ἀπ' τὴν οὐράνια φυλακή,
τὴ γαλανὴ τοῦ ἄπειρου ἀγκάλη,

Ἐγλύστρησεν, ἐγλύστρησ' ἀπαλὰ
τ' ἀστέρι καὶ ς' τῆς κόρης τὸ κεφάλι
τὸ ὁλόξανθο ἐστάθηκε δειλὰ
κι' ἐφώτισε τἀθῶά της τὰ κάλλη.

«Ἂν ἤσουνα ἐσὺ στὸν οὐρανὸ
κι' ἀντίκρυζες τὸν κόσμο σὰν κι' ἐμένα,
θὰ ἔβλεπες μὲ μάτι φωτεινὸ
πρόσωπ' ἀχνὰ παντοῦ καὶ λυπημένα.

Αἴ! κόρη, μὴ παράπονα πικρὰ
τὸ σῶμα σου τὸ ρόδινο σκορπίζῃ,
στὸν κόσμ' αὐτὸ ποῦ βρέθηκες, χαρὰ
ἀληθινὴ κανένα δὲ στολίζει.

Καθ' ἕνας ἔχει λύπη στὴν καρδιά,
καθ' ἕνας ποῦ σκληὰ τὸν βασανίζει,
μὰ τὴ δική του λύπη πολὺ βαθειὰ
καθ' ἕνας, πολὺ μεγάλη τὴ νομίζει.

Παντοῦ εἶνε χυμένη ἡ συμφορὰ
καθ' ἕνας, ναί, καθ' ἕνας ὑποφέρει
μ' ἂν ἀπ' τὸν κόσμο πέταξ' ἡ χαρά,
θὰ τὴν εὑρῆς μιὰ 'μέρα ς' ἄλλα μέρη.

Εἶπε τὰστέρι ἥσυχα γλυκὰ
ὡσὰν πνοὴ ἀνέμου μυρωμένη,
ποῦ λόγια ψιθυρίζει μυστικὰ
στὰ λούλουδα... κι' ἡ κόρη κοιμισμένη.

Ψιθύρισε μ' ἐλπίδα σιγαλά.
Θὰ τὴν εὑρῶ μιὰ μέρα ς' ἄλλα μέρη...
Καλὰ μοῦ λές, ἀστέρι μου, καλά,
ἄχ! πολὺς στὸν κόσμο, πολὺς δὲν ὑποφέρει.

Ξανθίππη Ι. Καλοτύπη

ΤΟ ΤΕΪΟΝ

Κατὰ τὰς ἡμέρας τῆς ὑποδοχῆς, τὸ τέϊον προσφέρεται ἐν τῇ αἰθούσῃ ἢ εἰς παρακειμένην τινὰ μικροτέραν αἴθουσαν, διότι ἡ εἰς τὸ ἑστιατόριον μετάβασις λαμβάνει ὕφος ἐπιβεβλημένου ἀπογευματινοῦ φαγητοῦ, τὸ ὁποῖον διακόπτει καὶ ἐκτροχιάζει τὰς συνδιαλέξεις, δικθέτει δυσαρέστως ἀντὶ νὰ εὐχαριστῇ, καὶ διαλύει τὸ μεταξὺ τῶν κεκλημένων διέγειρόμενον ἐκ τῆς οἰκειότητος θέλγητρον.

Αἱ διὰ διπλῶν σειρῶν ὑπερκειμένων σανίδων τράπεζαι, αἱ ἐπιλεγόμεναι «τράπεζαι τοῦ τεΐου» ἐγκατελείφθησαν, ἀντικατασταθεῖσαι ὑπὸ μεγάλων δίσκων, στηριζομένων ἐπὶ τριπόδων, ἢ ἐπὶ τῆς τετραγώνου τραπέζης, ἥτις ἐπιτρέπει καὶ τὴν καλλιτεχνικὴν τῆς τοῦ τεΐου συσκευῆς διευθέτησιν καὶ τὴν ἐκτύλιξιν τῶν πολυτελῶς πεποικιλμένων τραπεζομανδύλων καὶ μάκτρων, τὰ ὁποῖα πεοιβάλλονται ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ὑπὸ χονδρῆς ἀλλ' ὡρκίας δαντέλλας. Αἱ θέσεις ἐφ' ὧν τίθενται ἡ τεϊοδόχη καὶ σακχαροδόχη καὶ λοιπὰ διὰ τὸ τέϊον χρησιμεύοντα ἐξαρτήματα, χωρίζονται διὰ διασταυρουμένων ταινιῶν, αἱ ὁποῖαι καταλήγουσιν εἰς τὸ ἄκρον τῆς τραπέζης, διὰ μεγάλου φιόγγου, προσηλουμένου ἐπ' αὐτοῦ καὶ ἑνὸς ἄνθους.

Φιλόκαλος

ΥΓΙΕΙΝΑ ΠΑΡΑΓΓΕΛΜΑΤΑ

Παραμοναὶ μητρότητος

Ὁ Eichholz. διάσημος γυναικολόγος, ὑποστηρίζει ὅτι αἱ πλεῖσται τῶν ἀδιαθεσιῶν καὶ ταραχῶν, τῶν ἐπακολουθουσῶν τὸν τοκετόν, ὀφείλονται εἰς τὴν κακὴν δίαιταν. Ἡ εἰς ἐνδιαφέρουσαν κατάστασιν γυνὴ ὀφείλει νὰ ἀποφεύγῃ τὴν ὑπερβολικὴν πόσιν ὕδατος καὶ λευκωμάτων, διότι ἀμφότερα ἐπάγονται τὴν ὑπερβάλλουσαν ἀνάπτυξιν τοῦ ἐμβρύου.

Ἰδοὺ ἡ ὑπὸ τοῦ Eichholz διατασσομένη δίαιτα, ἣν ὑποστηρίζει ἐξ 25 παρατηρήσεων καὶ ἄλλων τόσων αἰσίων ἀποτελεσμάτων.

Νωπὸν κρέας ἅπαξ τῆς ἡμέρας εἰς μικρὰν ποσότητα· λαχανικὰ νωπά, σαλάτας, γεώμηλα, ἄρτος καὶ βούτυρον, συνήθης τροφή. Ἀποφυγὴ ὅσον τὸ δυνατὸν ὠῶν, πιζελίων καὶ φασολίων, πλουσίων εἰς λεύκωμα. Ἀπαγορεύονται ἐπίσης ὁ οἶνος, ὁ ζῦθος καὶ τὰ πνευματώδη ποτὰ καὶ ἡ πόσις δὲ ἁπλοῦ ὕδατος ἐπιτρέπεται μόνον εἰς περίστασιν ὑπερβολικῆς δείψης. Μετ' ἀφθονίας ἐπίσης ἐπιτρέπονται οἱ καρποὶ ἐψημένοι ἢ ὥριμοι.

Ἡ καταφανὴς ὑπεροχὴ τοῦ συστήματος τούτου ἐμφαίνεται:

Εἰς τὴν διατηρουμένην δραστηριότητα τῆς γυναικὸς μέχρι τῆς παραμονῆς τοῦ τοκετοῦ.

Εἰς τὴν ταχύτητα καὶ εὐκολίαν τοῦ τοκετοῦ καὶ εἰς περίστασιν μάλιστα καθ' ἣν οἱ προηγούμενοι ὑπῆρξαν δύσκολοι.

Εἰς τὴν ἀρίστην ποιότητα καὶ ποσότητα τοῦ γάλακτος, ἐν ᾗ περιπτώσει ἡ μήτηρ μόνη θηλάσῃ τὸ τέκνον της.

Καὶ εἰς τὴν σπουδαιοτάτην ἔνδειξιν πασῶν, ὅτι τὰ παιδία γεννῶνται ὑγιέστατα, καλῶς ἐσχηματισμένα, μολονότι μικρά· τὸ μέτριον δὲ βάρος αὐτῶν εἶναι 6 λίτραι καὶ ἡ περιφέρεια τῆς κεφαλῆς 33 ἕως 34 ἑκατοστόμετρα.

Δόκτωρ **Coulomb**

Ἡ γύμνασις διὰ ποδηλάτου εἶνε ἐπιβλαβὴς εἰς τὴν καρδίαν;

Εἰς τὴν ἐρώτησιν ταύτην ἀπαντῶμεν ἀδιστάκτως ὅτι ὀλιγώτερον βεβαίως βλάπτει τὴν καρδίαν ἡ ἐξάσκησις διὰ ποδηλάτου, ὅταν αὕτη μετρίως ἐνεργῆται, ἢ ἡ ἄνοδος λόφων καὶ ἀποτόμων βουνῶν. Τὰ ἀποτελέσματα ὅμως ἐπὶ τῆς καρδίας καὶ τοῦ ποδηλάτου καὶ τῆς ἀνόδου τῶν ὀρέων εἶναι σχεδὸν ὅμοια, ἢ εὐεργετικὰ ἢ καταστρεπτικά, καθόσον ὑψίστη προσπάθεια ἢ διὰ τὸ ἓν ἢ διὰ τὸ ἄλλο ἀποβλίνει κινδυνώδης καὶ πολλάκις μοιραία. Οὐχ ἧττον ὁ ἐκ τοῦ ποδηλάτου κίνδυνος εἶναι ἀμεσώτερος, ὡς ἐκ τῆς κατὰ τὸν δρόμον ἀναπτυσσομένης ἐντάσεως τῶν μυῶν ὅπερ δὲν συμβαίνει ὁσάκις ἀνέρχηταί τις ὄρη πεζῇ. Ὁσάκις δὲ ἡ ἀπνοὴ καθίσταται δύσκολος καὶ ἀσθμαίνουσα, εὔκολος ἡ κατανόησις ὅτι ἡ καρδία κατεπονήθη ὡς καὶ οἱ πνεύμονες. Ἰατρὸς δέ τις. εἰδικῶς σπουδάσας τὸ ζήτημα τοῦτο, ἀπεφάνθη ὅτι ἐφόσον ἐπὶ τοῦ ποδηλάτου δύναταί τις ν' ἀναπνέῃ μὲ στόμα κλειστόν, ἡ καρδία οὐδένα διατρέχει κίνδυνον.

Τὰ καύματα θεραπεύονται διὰ τοῦ γάλακτος. Ὅταν τις καῇ δι' οἱουδήποτε τρόπου, ὀφείλει ἀμέσως νὰ βυθίσῃ τὸ καὲν μέρος ἐντὸς βρασμένου ἀλλὰ ψυχρανθέντος γάλακτος ἀγελάδος, νὰ τὸ ἀφήσῃ δὲ μέχρις οὗ παρέλθῃ ὁ πόνος Ἢ ἄλλως νὰ ἐπιθέτῃ πανία βρεγμένα διὰ γάλακτος ἕως οὗ ἐπέλθῃ αἰσθητὴ ἀνακούφισις. Ὁποιαδήποτε καὶ ἂν εἶνε ἡ σπουδαιότης τοῦ κακοῦ, ἡ πλήρης θερκπεία δὲν βραδύνει νὰ ἐπέλθῃ.

ΠΟΙΚΙΛΑ

Βραβεῖον Μοντιών. Ἡ Γαλλική Ἀκαδημία ἐβράβευσε κατὰ τὸ ἔτος τοῦτο δύο γυναῖκας τὴν Ἰωάνναν Καριέ, καὶ τὴν Ὀκταβίαν Βρυνέ. Καὶ τὴν μὲν πρώτην διὰ τὴν ἄκραν αὐτῆς αὐταπάρνησιν καὶ τὴν ἀκάματον ἐργασίαν ἀπ' ἀρχῆς τοῦ βίου της πρὸς συντήρησιν τῆς οἰκογενείας της καὶ παροχὴν πρὸς αὐτὴν σγετικῆς ἀνέσεως, μὲ κίνδυνον τοῦ νὰ ὑφίσταται στερήσεις ἀληθεῖς αὐτὴ ἡ ἰδία, καὶ τὴν δευτέραν διὰ τὴν σπανίαν αὐτῆς ἀφοσίωσιν πρὸς οἰκογένειαν παρ' ᾗ ἀπὸ ἐτῶν ὑπηρέτει καὶ τὴν ὁποίαν δυστυχήσασαν εἰργάζετο αὐτὴ ἵνα συντηρῇ.

Ἐξαίρομεν τὴν εἰς ἁπλᾶς γυναῖκας ἀπονεμηθεῖσαν ὑψίστην αὐτὴν τιμήν, πιστοποιοῦσαν ἅπαξ ἔτι εὐχαρίστως ὅτι δὲν ἐξηφανίσθησαν τὰ γενναῖα αἰσθήματα καὶ αἱ ὑψηλαὶ πρὸς ἀφοσίωσιν κλίσεις, διατηρούμεναι ἀμείωτοι ἐν τῇ γυναικείᾳ καρδίᾳ καὶ ὑπ' αὐτῆς ἐκδηλούμεναι.

Πρωτοφανὴς γυναικεία ἐργασία. Ἡ Miss T. Braddon, ἡ μᾶλλον γόνιμος μυθιστοριογράφος τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν, τὸ λατρευτὸν εἴδωλον πασῶν τῶν Ἀμερικανίδων, μέλει νὰ ἐκδώσῃ τὸ ἑξηκοστὸν αὐτῆς μυθιστόρημα. Ἐπὶ τριάκοντα τρία ἔτη ἐργασθεῖσα ἀνήγειρε τὸ ἐπίδηλητικὸν αὐτὸ τῆς γραφίδος μνημεῖον Τρεῖς τόμοι ἀποτελοῦσιν ἕκαστον ἔργον τῆς Miss Braddon, ὥστε τὸ σύνολον ἀνέρχεται εἰς ἑκατὸν ὀγδοήκοντα τόμους, ἀναπαυομένους ἐπὶ τῆς συνειδήσεώς της.

Ἄγγλος τις, θελχθεὶς ὑπὸ τοῦ εὐγλώττου αὐτοῦ ἀριθμοῦ, ἔκαμε τὴν ἑξῆς λεπτολόγον καὶ διδακτικὴν στατιστικήν, εὗρεν ὅτι ἡ Miss Braddon ἔγραφε δύο χιλιάδας σελίδας κατ' ἔτος, ἤτοι ἓξ τυπογραφικὰ φύλλα καθ' ἡμέραν. Φρικώδης, φρικώδης ὄγκος! ὡς εἶπεν ὁ Σαίκσπηρ.

Λογία πριγκήπισσα. Ἡ πρικήπισσα Ἑλένη τοῦ Μαυροβουνίου εἶνε μία ἀπὸ τὰς γραφούσας γυναῖκας.

— Ἔχει δημοσιεύσει μέχρι τοῦδε πολλὰ ἔργα της, τὰ ὁποῖα πολὺ ἀναγινώσκονται ἐντὸς τοῦ Κράτους τοῦ πατρός της.

— Τώρα ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ τῶν ἀρραβώνων της μετὰ τοῦ διαδόχου τοῦ Ἰταλικοῦ θρόνου αἱ Γερμανικαὶ ἐφημερίδες δημοσιεύουν πολλὰ φιλολογικὰ ἔργα τῆς πιγκηπίσσης.

ΚΛΕΙΣΤΟΝ ΣΤΟΜΑ

Ὁ Γοδεφρουᾶ ἐνόησε τότε ὅτι ἡ νεαρὰ γυνὴ δὲν ἦτο εὐτυχὴς καὶ παρετήρησε μετὰ δέους, ὅτι ψυχρὰ πληγή, αἱμάσσουσα ἔτι, ὑπῆρχεν ἐν τῇ καρδίᾳ της.

Ἔκτοτε ὁλοκλήρους νύκτας διήρχετο ἄϋπνος, σκεπτόμενος τὸ παρόν, διαβλέπων ἐν τῷ μέλλοντι καὶ συνδιάζων τὰ μέσα δι' ὧν θὰ κατέκτα τὴν καρδίαν ἐκείνην, ἣν ὡς ἅρπαξ κατέλαβεν. Ἀπεφάσισε δὲ νὰ ἀφίνῃ αὐτὴν ἐνίοτε μόνην διὰ νὰ γίνηται δεκτὸς μετὰ πλείστου ζήλου ἐν τῇ ἐπισ ροφῇ.

Ὅθεν τὴν πρωίαν ἐκείνην ἐξῆλθε μόνος, σκοπῶν ν' ἀκολουθήσῃ τὸ πρόγραμμά του, ἀλλὰ μετὰ ἀνιαρὸν περίπατον, ἐπανῆλθεν ἀναμένων να ἴδῃ την Εὐγενίαν ἀπὸ τῆς θύρας· ἀλλ' οὐδόλως ἐφάνη. Ἐπανεῦρεν αὐτὴν ἐν τῇ μικρᾷ αἰθούσῃ, κρατοῦσαν φύλλα χάρτου γεγραμμένα καὶ ὑγρα εἰσέτι, μὲ λάμποντας δὲ ὀφθαλμοὺς διευθυνθεῖσαν πρὸς αὐτόν.

— Σὲ ἀνεπλήρωσα, εἶπεν, ὡς ἠδυνήθην κάλλιον, ἀναγνώσατε καὶ προσθέσατε λέξεις τινάς. Δὲν εἶναι πρέπον ὁ τόσον μακραν εὑρισκόμενος φίλος μας, νὰ στερῆται ἐπιστολῶν μας.

Ἀπλήστως ἀνέγνωσε τὰς γραμμάς, ἃς τὴν προτεραίαν εἶχεν ὑποσχεθῆ ὅτι θὰ ἔγραφεν ὁ ἴδιος, ἐξ ὧν ἐπείσθην ὅτι οὐδέποτε ὑπῆρξεν ἔρως μεταξὺ τῆς συζύγου του καὶ τοῦ Πατρικίου. Οὐδεὶς δὲ πλέον μεταξὺ αὐτῶν ἐγένετο λόγος περὶ αὐτοῦ, μέχρι τῆς ἡμέρας, καθ' ἣν ἐλήφθη ἡ ἀπάντησις, ἣν ἐμάντευσεν ἡ Εὐγενία ἐν μέσῳ τόσων ἐπιστολῶν, ἀλλὰ δὲν ἐτόλμησε νὰ τὴν ἀποσφραγίσῃ πρώτη. Ἔκτοτε τακτικὴ ἀλληλογραφία διωργανώθη μετὰ τοῦ ἐρημίτου τοῦ Ἀλγερίου, ὡς τὸν ὠνόμασεν ἡ Εὐγενία, καὶ τακτικῶς ἐλάμβανον ἐν εἴδει ημερολογίου περιγραφικὰς ἀπαντήσεις, εὐγενεῖς καὶ ἁπλᾶς δυναμένας νὰ δημοσιευθῶσι καὶ εἰς ἐφημερίδα.

Μετὰ τὴν ἄφιξιν τῆς μητρὸς Σωβὰλ εἰς Πομεϋράς, περὶ τὰ μέσα Μαΐου, ἡ κατοικία τοῦ Γοδεφρουᾶ ἐτέθη ἐπὶ τῶν ὡρισμένων αὐτῆς βάσεων, ἀναλαβόντος ἑκάστου θεράποντος τὴν τακτικὴν αὐτοῦ ἐργασίαν ἐν τῇ πορείᾳ τοῦ οἴκου καὶ πάντων περιτρόμως προσβλεπόντων τὴν διὰ στιβαρᾶς χειρὸς τὰ πάντα διέπουσαν οἰωνεὶ πυργοδέσποιναν.

Μετ' εὐνοϊκωτέρου ὄμματος τὴν ἄφιξιν ταύτην εἶδεν ὁ Ἀντώνιος, ὅστις ἀνέθηκε τῇ πενθερᾷ αὐτοῦ καὶ τὴν διακανόνισιν τῶν σχέσεων τοῦ οἴκου μετὰ τῶν πέριξ κατοίκων παρ' ὧν διεδόθη ὅτι ἀπολέσασα τὴν φωνὴν ὡς ἀοιδὸς ἡ Εὐγενία ἀπεσύρθη εἰς Πομεϋράς, πολιτικῶς μόνον συνεζευγμένη μετὰ τοῦ Γοδεφρουᾶ

Ἀναλαβοῦσα ἡ μήτηρ Σωβὰλ τὰ ἡνία τῆς γενικῆς διευθύνσεως, προσεκάλεσεν εἰς τακτικὸν ἀνὰ πᾶσαν Κυριακὴν γεῦμα ἐν τῷ πύργῳ τὸν Ἐφημέριον τῆς κωμοπόλεως, ὅπερ ἔδραίωσε τὴν πεποίθησιν ὅτι οἱ κάτοικοι τοῦ Πομεϋράς ἦσαν ἐν τάξει πρὸς τοὺς κανόνας τῆς Ἐκκλησίας.

Πρωΐαν τινὰ θορυβωδῶς ἠνοίχθη ἡ μεγάλη τοῦ πύργου θύρα καὶ εἰσῆλθε πρεσβεία ἐκ τῆς πλησίον πόλεως Βιαρίτζ, ἀποτελουμένη ἐκ τεσσάρων κυρίων, οἵτινες μετὰ πολλῶν ὑποκλίσεων καὶ κοσμητικῶν ἐπιθέτων παρεκάλεσαν τὸν «ἀγαπητὸν διδάσκαλον» νὰ συναινέσῃ ὅπως δημοσιευθῇ ἐν τῷ προγράμματι διοργανουμένης ὑπὲρ τῶν πτωχῶν τῆς πόλεως μεγάλης συναυλίας καὶ ἡ μεγάλη συμφωνία ἐκ τοῦ «Κωνσταντίνου» τῆς πριγκηπίσσης Ἀδοσίδου, ἣν ἠλπίζον ὅτι εὐγενῶς προσφερομένη ὑπὲρ τῶν πτωχῶν θὰ συγκατετίθετο νὰ ψάλῃ ἡ κυρία Γοδεφρουᾶ. Ἐκ τῆς συμμετοχῆς ταύτης ἐφρόνουν ὅτι καὶ ἐκ Μαδρίτης θὰ προσήρχοντο εἰς τὴν συναυλίαν καὶ αἱ εἰσπράξεις θὰ ἦσαν σημαντικαί.

Ὁ Γοδεφρουᾶ ἐπὶ τῇ ἀπροόπτῳ ταύτῃ προτάσει παρέμεινε σύννους, ἀδυ-

ΣΥΝΤΑΓΑΙ

Καρυδάκια. 100 καρυδάκια, 1)2 ὀκὰ ζάκχαρη, 1)2 ὀκὰν μέλι. Καθαρίζετε τὰ καρυδάκια τὰ χαράζετε καὶ τὰ ρίπτετε εἰς κρύο νερό. Ἔπειτα βράζετε νερὸ καὶ τα ρίπτετε νὰ βρασουν ἕως νὰ πίπτουν ἀπὸ τὴν καρφίτσα. Τὰ ἀφίνετε πάλιν εἰς κρύο νερὸ 3 ἡμέρας καὶ τὰ ἀλλάζετε δυὸ φορὲς τὴν ἡμέραν. Βράζετε τὸ σιρόπι καὶ τὰ βάζετε μέσα καὶ εἰς ἕνα τουλπανάκι ὀλίγα καρεφίλια τὸ ὁποῖον ἀφίνετε ἕως ὅτου τὰ κατεβάσετε.

Ὕδωρ Κολωνίας. Ἡ ἐκλεκτοτέρα συνταγὴ ἡ τοῦ Jean Marie Farina τῆς Κολωνίας ἔχει οὕτω:

Διὰ δέκα λίτρας οἰνοπνεύματος 90 βαθμῶν λαμβάνουν: Ἐκχείλισμα περγαμότου 620 γραμμάρια. Ἐκχείλισμα λεμονίου 310 γραμμάρια. Ἐκχείλισμα Ἀνθονέρου 80 γραμμάρια. Ἐκχείλισμα δενδρολιβάνου 80 γραμμάρια. Ἐκχείλισμα γαρυφάλλων 160 γραμμάρια. Ἐκχείλισμα κίτρων 120 γραμμάρια.

Ἀφίνουν ὅλας αὐτὰς τὰς οὐσίας νὰ μουσκεύουν ἐπὶ τριάκοντα ἡμέρας καὶ κατόπιν τὰς συρώνουν.

ΣΥΜΒΟΥΛΑΙ

Ὄξος τοῦ Lubin Οἰνόπνευμα 1 λίτρα Ρυτίνη τοῦ στύρακος 80 γραμμάρια. Ὄξος ἀρωματικον 25 γραμ Βάλσαμον τοῦ Περσοῦ 25 γραμ. Ἀνθόνερον καὶ ἐκχείλισμα μοσχοκαρύων εἰς 5 σταγόνας ἐξ ἑκάστου.

Ὄξος ἀρωματικόν. Ἀναλύετε ἐντὸς 250 γραμμαρίων ὀξικοῦ ὀξέος. καμφοραν 30 γραμμάρια καὶ ἀφίνετε νὰ μουσκεύσῃ ἐπὶ κοτὼ ἡμέρας, 25 γραμμάρια φύλλων ἐξ ἑκάστου τῶν ἑξῆς φυτῶν. Δενδρολιβάνου Ἀψίνθου ρύτης (πιεγάνου) Μέντας Ἐπὶ πλέον 8 γραμμάρια. Λεβάντες Λειοτριμμένα μοσχοκαρύων Ἐλελιφάσκου Γαρυφαλλοκκοκων καὶ Ἐλελιφάσκου Ριζῶν Ἀγγελικῶν.

Ἡ κομψότης καὶ ἡ στερεότης τῶν γυναικείων ὑποδημάτων τοῦ ἐν τῇ ἡμετέρᾳ πόλει διακεκριμένου τεχνίτου ΙΩΑΝΝΟΥ ΤΣΑΜΗ εἰς τοιαύτην προήχθη τελειότητα, ὥστε ἡ Α. Υ. ἡ Πριγκίπισσα Σοφία ἐτίμησε τὸν Ἕλληνα τεχνίτην διὰ τῆς Ὑψηλῆς πελατείας της καὶ τῆς ὑπερόχου τιμῆς «Ὑποδηματοποιοῦ τῆς Αὐλῆς τῆς Α. Υ. τῆς Πριγκιπίσσης Σοφίας».

ΓΑΛΑ τοῦ Ὑμηττοῦ ἀρωματικὸν καὶ γλυκύ, ἄδολον καὶ παχύτατον πωλεῖται εἰς τὸ γαλακτοπωλεῖον Γιαννέτζου ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Πραξιτέλους ἀρ. 4. Τὸ συνιστῶμεν θερμῶς, κατὰ τὴν εποχὴν αὐτήν, καθ' ἣν τόσον σπανίζουν τὰ ἀγνὰ γάλακτα.

ΤΡΟΧΙΟΔΡΟΜΟΣ ΑΘΗΝΩΝ—ΠΕΡΙΧΩΡΩΝ

Γραμμαὶ Ἀθηνῶν Π. Ν. Φαλήρου

Δρομολόγιον ἰσχῦον ἀπὸ τῆς Τετάρτης 3 Ἀπριλίου 1896

Ἐξ Ἀθηνῶν εἰς Φάληρον D'Athènes à Phalère				Ἐκ Φαλήρου εἰς Ἀθήνας Phalère à Athènes			
Π. Μ.		Μ. Μ		Π. Μ.		Μ. Μ.	
6.—	10.40	12.40	4.40	6.40	10.40	12.40	4.40
6.40	11.20	1.20	5.20	7.20	11.20	1.20	5.20
7.20	12.05	2.—	6.—	8.—	12.—	2.—	6.—
8.—	10.—	2.40	6.40	8.40	—	2.40	6.—
8.40		3.20	7.20	9.20		3.20	7.—
9.20		4.—	—	10.—		4.—	8.—

Τὰς Κυριακὰς καὶ Ἑορτὰς καιροῦ ἐπιτρέποντος.

Μ. Μ	Μ. Μ.	Μ. Μ.	Μ. Μ.	Μ. Μ.	Μ. Μ.
12.05	3.10	6.10	12.—	3.30	6.30
12.40	3.40	6.40	12.40	4.—	7.—
1.20	4.10	7.10	1.30	4.30	7.30
—	4.40	7.40	2.—	5.—	8.—
2.10	5.10	—	2.30	5.30	8.30
2.40	5.40		3.—	6.—	

Ἐκ Καλλιθέας εἰς Ἀθήνας — Kalithéa à Athènes.

Π. Μ. 5.35 6.15 Μ. Μ. 9.10

Ἐξ Ἀθηνῶν εἰς Καλλιθέαν — Athènes à Kalithéa.

Μ. Μ. 7.55 8.35 9.30

ΒΟΥΤΥΡΟΝ γευστικὸν καὶ ἄδολον τοῦ Παρνασσοῦ ποιότητος ἀρίστης πωλεῖται εἰς τὸ ἐμπορορραπτικὸν κατάστημα τοῦ κ Νικολάου Πύρρου ὁδὸς *Γεωργίου Σταύρου* ἀρ. 8. Πᾶσα καλὴ οἰκοδέσποινα προμηθευομένη κατὰ τὴν ἐποχὴν ταύτην τὸ βούτυρον τοῦ ἔτους, ἂς σπεύσῃ νὰ ἐπωφεληθῇ τῆς παρουσιαζομένης ταύτης εὐκαιρίας.

νατῶν νὰ λάβῃ ἀπόφασίν τινα, ὅτε ἡ πενθερὰ αὐτοῦ προσῆλθεν εἰς βοήθειάν του, προβαλοῦσα τὸν ἰσχυρισμὸν τῶν ἐφημερίδων ἐν Παρισίοις, ὃν ὤφειλον νὰ παταξωσιν, ὅτι ἡ Εὐγενία ὑπανδρεύθη καὶ ἀπεσύρθη εἰς τὴν ἐξοχὴν ἀπολέσασα τὴν φωνήν της.

Εἰς τὴν ἐπιδεξίως ριφθεῖσαν ταύτην μομφὴν ὑπὸ τῆς πολυμηχάνου ἐκείνης Ρουμανίδος, ὁ Γοδεφρουᾶ ἀδιστάκτως προσεκάλεσε τὴν σύζυγόν του ἐν τῇ αἰθούσῃ, ἀναγγείλας αὐτῇ τὴν συμμετοχήν της εἰς τὴν συναυλίαν.

Ἡ εἴδησις αὕτη ἐνέπλησε χαρᾶς τὴν καρδίαν τῆς ἀποκλεισθείσης ἀπὸ τοῦ κόσμου νεαρᾶς ἐκείνης γυναικός καὶ οὕτω ἀμφότεροι, δραξάμενοι τῆς εὐκαιρίας, ἤνοιξαν ἐκ νέου τὰ μουσικὰ τετράδιά των· καὶ ὁ μὲν περικόπτων ἀνωφελῆ μέρη, ἡ δὲ ἐπαναλαμβάνουσα, καὶ περὶ τῆς καταλλήλου ἀμφιέσεώς της μεριμνῶσα, προητοιμάσθησαν διὰ τὴν ὁρισθεῖσαν ἡμέραν.

Ἡ κυρία Γοδεφρουᾶ ἐν Βιαρίτζ ἤρατο ἀληθῆ θρίαμβον. Ἡ φωνὴ αὐτῆς, ἡ καλλονή της, τὸ εὐγενὲς ὕφος, ἡ ἄμεμπτος, φιλόκαλος καὶ πολυτελὴς περιβολή της καὶ τὸ ἔξοχον αὐτῆς πνεῦμα, κατέστησαν αὐτὴν τὴν ἡρωΐδα τοῦ ἀριστοκρατικωτέρου ἐκείνου κόσμου. Ἀλλ' ἀντὶ νὰ φαίνεται εὐτυχὴς καθίστατο μᾶλλον περίλυπος ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέρα.

Πρὸ τοιαύτης λύπης ὁ Γοδεφρουᾶ ἔμενεν ἐμβρόντητος. Ἤτο λοιπὸν δυστυχὴς ἡ νεαρά του σύζυγος. Καὶ αἴσθημα ζηλοτυπίας ἐπλημμύρησε τὴν καρδίαν του. Ἀλλ' ἐνῷ τὴν ἐζηλοτύπει οὕτω, ἔτρεφε δι' αὐτὴν βαθεῖαν ἐκτίμησιν διότι, ἐθυσιάσθη, δεχομένη αὐτὸν ὡς σύζυγον.

Ἐν τούτοις ἡμέραν τινά, ἐκλονίσθη ἐπὶ τοσοῦτον ἡ ἐμπιστοσύνη του, ὥστε μικροῦ δεῖν νὰ μείνῃ ἄπνους, πρὶν ἢ λάβῃ καιρὸν νὰ ἐκβάλῃ κραυγήν. Εἶχον ἤδη ἐπιστρέψει εἰς τὴν ἔπαυλίν των. Ὁ πρίγκηψ Κεμενὲφ εἶχεν ἐπισκεφθῆ αὐτούς, ἀναχωρῶν δὲ καὶ πρὶν ἀνέλθῃ εἰς τὴν ἅμαξαν αὐτοῦ, ἀποχαιρετῶν τὴν Εὐγενίαν, ἔλαβε παρὰ τῶν χειρῶν της ἐπιστολήν, ἣν ταχέως ἀπέκρυψεν, ἐνῷ ἡ νεαρὰ γυνὴ περιέφερε γύρῳ τὸ ὄμμα, μή τις εἴδεν αὐτήν Πρὶν ἢ δὲ ὁ σύζυγός της, ὅστις ἀντελήφθη τοῦ πράγματος ἱστάμενος παρὰ τὸ παράθυρον, ἐξέλθῃ τῆς ἐκπλήξεώς του, ὁ πρίγκηψ εἶχεν ἀπέλθει καὶ ἡ Εὐγενία ἀνῆλθεν εἰς τὸ δωμάτιόν του.

Κατ' ἀρχὰς ἔσχε τὴν ἰδέαν νὰ ὁρμήσῃ ἐπ' αὐτῆς καὶ νὰ τὴν καταξεσχίσῃ διὰ τῶν ὀνύχων του, ἀλλ' ἡ ἰδέα τοῦ ὅτι δὲν ἐγνώριζε τὴν φύσιν τῆς ἐπιστολῆς ἐκείνης καὶ ὅτι ὤφειλε νὰ συλλάβῃ ἀνωτέρας τῆς ἐνοχῆς της ἐνδείξεις, ἀνεχαίτισεν αὐτόν. Καὶ ἐνῷ ὑπέστη ἐν μιᾷ στιγμῇ μυρίους θανάτους, συνεκρατήθη καὶ ἀπηύθυνεν ἠρέμως τὸν λόγον εἰς τὴν σύζυγόν του.

Τὴν συνήθη ὥραν τῆς ἐμφανίσεως τῆς ἁμαξης τοῦ πρίγκηπος ἡ Εὐγενία μετὰ παρέλευσιν ἑβδομάδος, τεταραγμένη, ἔλαβε βιβλίον καὶ κατῆλθεν εἰς τὸν κῆπον. Ὁ Γοδεφρουᾶ, προαισθανθεὶς ὅτι τὸ βιβλίον ἐκεῖνο ἔκρυπτε σκοπόν τινα, συνενώσας τὰς δυνάμεις του, κατῆλθε καὶ αὐτὸς καὶ ἐκρυβη ὄπισθεν φράκτου ἐκ ροδοδαφνῶν, ὁπόθεν ἠδύνατο νὰ βλέπῃ τὴν Εὐγενίαν περιδιαβάζουσαν βραδέως εἰς ἣν δενδροστοιχίαν τῶν δρυῶν. Μακρόθεν ὁ Κεμενὲφ παρατηρήσας τὴν Εὐγενίαν, κατέβη τῆς ἁμάξης, καὶ προσέκλινεν εὐσεβάστως πρὸ τῆς νεαρᾶς γυναικός.

— Ἰδοὺ ἡ ἀπάντησις τῆς ἐπιστολῆς σας, τῇ εἶπε, καὶ ἔτεινεν αὐτῇ φάκελλον, ὃ ἔκρυψε ταχέως εἰς τὸ περικόρμιόν της.

— Πόσον βιαζομαι νὰ τὴν ἀναγνώσω. ἀπήντησε χαμηλοφώνως, ἀλλ' ἐδῶ δὲν δύναμαι διότι μὲ κατασκοπεύει εἰς πᾶν βῆμά μου, ὅπερ καθιστᾷ τὴν ζωήν μου ἀφόρητον καὶ ἔφερε τὸ μανδύλιον εἰς τοὺς ὀφθαλμούς της.

— Σᾶς λυποῦμαι ἀπὸ τὴν καρδιάν μου, τῇ εἶπεν ὁ πρίγκηψ, καὶ διευθύνοντο πρὸς τὴν οἰκίαν.

Πρὸ τῶν βαθμίδων ὁ πρίγκηψ συναντήσας τὴν μητέρα Σωβάλ ἀπησχολήθη συνομιλῶν μετ' αὐτῆς, ἐνῷ ἡ Εὐγενία, τραπεῖσα πρὸς στενὴν πλαγίαν ἀτραπόν, ἑτοιμάζετο ν' ἀποσυραγίσῃ τὴν ἐπιστολήν, ὅτε αἴφνης ἀνήρ τις ὠρθώθη πρὸ αὐτῆς, τοσοῦτον παρηλλαγμένος, ὥστε ἡ Εὐγενία ἀφῆκε κραυγὴν τρόμου φρονοῦσα ὅτι ἦτο κακοποιός τις.

— Δότε μοι, τὴν ἐπιστολὴν ταύτην, διέταξε τραχέως ὁ σύζυγος αὐτῆς, διὰ πεπνιγμένης φωνῆς.

(Ἀκολουθεῖ).